

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 139/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudkyne Jany Laššákovéj a sudcu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Bronislavou Garajovou, Železničná 291, Poltár, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 21 Cpr 2/2015 z 20. júna 2016, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 CoPr 9/2016 zo 16. augusta 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 7/2018 z 21. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 Cpr 2/2015 z 20. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoPr 9/2016 zo 16. augusta 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 7/2018 z 21. marca 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, následne bol rozsudok okresného súdu potvrdený aj rozsudkom krajského súdu, proti ktorému podala sťažovateľka dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté z dôvodu, že v dovolaní nebol vymedzený dovolací dôvod, právna otázka, od hodnotenia ktorej sa súdy odklonili.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti uvádza, že odborová organizácia jej zamestnávateľa [REDAKOVANÉ] neprerokovala skončenie jej pracovného pomeru, ako to má vyplývať zo zápisnice, ako aj z výpovedí členiek výboru, v nadväznosti na to uvádza, že okresný súd a krajský súd nevykonali dokazovanie potrebné na objasnenie skutkového stavu, pokiaľ ide o vnútorný predpis upravujúci hlasovanie a prerokovanie skončenia pracovného pomeru odborovou organizáciou. Ďalej sťažovateľka poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu a jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky a je toho názoru, že z jej strany bola dostatočným spôsobom naplnená požiadavka uvedená v § 431 až § 435 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pokiaľ ide o vymedzenie dovolacieho dôvodu. K tomu dodala: *„Jasne sme poukázali na judikatúru, od ktorej sa v otázke rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene, doručenie žiadosti o prejednanie odborovému orgánu, doručenia písomného vyhotovenia výpovede odborovému orgánu odklonili nižšie súdy. Zo strany NS SR prakticky išlo len o spôsob, ako sa veci zbaviť bez meritórneho rozhodnutia.“*

4. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka namietala nezrovnalosti týkajúce sa existencie dvoch verzií žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie výpovede a odlišností

medzi nimi, ako aj existenciu dvoch verzií výpovede. K tomu uviedla: „*Chýbajúce pečiatky, chýbajúci a následne doplnený podpis preukazujúci odoslanie žiadosti, nezapísanie príloh do registratúrneho denníka, dátum výpovede 26.6.2015 / alebo 29.6.2015 / a jej prerokovanie 25.6.2015, označenie listiny ako žiadosť o prerokovanie organizačnej zmeny v denníku, napriek tomu, že listina mala názov žiadosť o prerokovanie výpovede, spochybňujú dôveryhodnosť tvrdení zamestnávateľa. Dôkazné bremeno preukázania splnenia hmotnoprávných podmienok platnosti výpovede je na zamestnávateľovi... Súd by mal v rámci dokazovania brať do úvahy listinné dôkazy, ktoré existovali v čase výpovede, nie aké vyprodukoval zamestnávateľ ex post.*“ Zároveň sťažovateľka namietala, že zamestnávateľ predložil do súdneho spisu celkom tri varianty výpisu zo zasadnutia predstavenstva zamestnávateľa o organizačnej zmene. K tejto skutočnosti uviedla: «*Dátum prijatia (podpisu) organizačnej zmeny musí vždy predchádzať dňu podania výpovede. Rozhodnutie o organizačných zmenách nesmie byť prijaté až po podaní výpovede. V prípade súdneho sporu musí zamestnávateľ preukazovať existenciu písomného rozhodnutia o organizačnej zmene. Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu v závere, že dôvody prijatia uznesenia o organizačných zmenách ozrejmil na pojednávaní predseda predstavenstva... Takýto postup nie je akceptovateľný, aby zo zákona povinne písomné a odôvodnené rozhodnutie bolo nahrádzané „ústnym vysvetlením“ zástupcu zamestnávateľa až na pojednávaní s odstupom viacej ako 9 mesiacov... Nie je prípustné, aby si obsahové nedostatky písomného úkonu súd doplnil „vlastnými logickými závermi, ktoré nie je nutné osobitne preukazovať, pretože by sa to priečilo zásade, že súd má právo vytvoriť si o veci objektívny úsudok na základe logických dedukcií.“* Z rozhodnutia zamestnávateľa malo jednoznačne vyplývať, aké boli dôvody organizačnej zmeny a písomné uznesenie o tom malo byť vyhotovené skôr než bola prerokovaná a následne mi daná výpoveď... Zamestnávateľ predložil rôzne verzie tých istých listín. Je zrejmé, že museli byť zamestnávateľom dodatočne upravované a nie je možné ich považovať za dôveryhodné.»

5. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že okresný súd ani krajský súd nevykonali dokazovanie, ktoré by sa zameralo na preukázanie prerokovania skončenia pracovného pomeru odborovou organizáciou podľa § 74 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník

práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), a rozhodli o tom, že pracovný pomer sťažovateľky bol ukončený platnou výpoveďou. V závere uviedla: „Som presvedčená, že výklad a aplikácia § 74 ZP ako aj formalistický prístup NS SR v otázke vymedzenia dovolacieho dôvodu vykonaná súdmi, porušujú moje právo na prerokovanie veci spravodlivo, na nezávislom a nestrannom súde, právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní a tak isto sú v rozpore s právom na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú každému Ústavou SR. Tak isto je v rozpore s týmto právom nevykonanie dôkazov... Ako bolo uvedené v popise skutkového a právneho stavu oba súdy neprihliadli na neprerokovanie výpovede zamestnanca odborovým orgánom. Neprihliadli na nedoručenie žiadosti a výpovede odborovému orgánu. Zároveň súdy neprihliadli na potrebu preskúmania [REDAKOVANÉ] NS SR neprihliadol na rozhodnutia... od ktorých sa nižšie súdy v otázke rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene, doručenie žiadosti o prejednanie odborovému orgánu, doručenia písomného vyhotovenia výpovede odborovému orgánu odklonili...“

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Lučenec rozsudkom 21Cpr/2/2015 a KS Banská Bystrica rozsudkom 17CoPr/9/2016 a Najvyšší súd SR uznesením 7 Cdo 7/2018 porušili základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci spravodlivo, na nezávislom a nestrannom súde, právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní zaručené čl. 35, čl. 36 a 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, Ústavy SR.

2. Rozsudok OS Lučenec 21Cpr/2/2015 a rozsudok KS Banská Bystrica rozsudkom 17CoPr/9/2016 ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 Cdo 7/2018 sa zrušujú a Okresnému súdu Lučenec sa prikazuje vo veci znovu konať.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 35 ods. 2 ústavy zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolání alebo činností.

Podľa čl. 35 ods. 3 ústavy občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 35 ods. 4 ústavy zákon môže ustanoviť odchylnú úpravu práv uvedených v odsekoch 1 až 3 pre cudzincov.

14. Podľa čl. 36 ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä

- a) právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň,
- b) ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní,
- c) ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci,
- d) najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času,
- e) primeraný odpočinok po práci,
- f) najkratšiu prípustnú dĺžku platenej dovolenky na zotavenie,
- g) právo na kolektívne vyjednávanie.

15. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

16. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 a nasl. dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

18. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietkach, že okresný súd ani krajský súd nevykonali dokazovanie zamerané na preukázanie prerokovania skončenia pracovného pomeru sťažovateľky odborovou organizáciou podľa § 74 Zákonníka práce. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu namietla, že z jej strany bola dostatočným spôsobom naplnená požiadavka uvedená v § 431 až § 435 CSP týkajúca sa vymedzenia dovolacieho dôvodu. Podľa názoru sťažovateľky výkladom a aplikáciou § 74 Zákonníka práce okresným súdom a krajským súdom, ako aj podľa sťažovateľky formalistickým prístupom najvyššieho súdu v otázke vymedzenia dovolacieho dôvodu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

19. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu

20. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený

na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, III. ÚS 336/2015, III. ÚS 248/2018).

21. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, III. ÚS 744/2016).

22. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu, ústavný súd poukazujúc na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd, konštatuje nedostatok svojej právomoci na preskúmanie rozsudku okresného súdu, pretože ho už meritórne preskúmal na základe podaného odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľky (m. m. III. ÚS 682/2017, III. ÚS 248/2018).

23. Na základe uvedeného preto ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa rozsudku okresného súdu konštatuje v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde existenciu procesnej prekážky, ktorá bráni prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu

24. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom

a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy) (III. ÚS 227/2017).

25. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov (III. ÚS 414/2016).

26. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie

namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07) (III. ÚS 743/2017).

27. Vo svojom rozsudku krajský súd primerane, jasne a logicky zdôvodnil, z akého dôvodu potvrdil rozsudok okresného súdu. S námietkami sťažovateľky sa vysporiadal ústavnoprávne relevantným spôsobom, keď v podstatnom reagoval na sťažovateľkine tvrdenia. Reakcia krajského súdu na tvrdenia sťažovateľky predostreté v podanom opravnom prostriedku – odvolaní je obsiahnutá na stranách 7 až 11 (v rámci nich najmä v bodoch 13 až 19), kde v relevantnej časti uviedol: «... *Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodnutie prijaté predstavenstvom... splňa formálne aj obsahové náležitosti rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene, keď bolo vyhotovené písomne a spočívalo v znížení stavu zamestnancov o jedného v pracovnej pozícii vedúci ekonomického úseku, ktorú funkciu v tom čase zastávala len žalobkyňa... Príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o organizačnej zmene a nadbytočnosťou žalobkyne bola objektívne jestvujúca... Úkon zamestnávateľa - písomné rozhodnutie o organizačnej zmene bol v konaní preukázaný. Nesprávna je interpretácia ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce žalobkyňou, ak tvrdí, že súčasťou rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene musí byť aj presný popis cieľov rozhodnutia o organizačnej zmene...*

Súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal s argumentáciou žalobkyne o opomenutí povinnosti zamestnávateľa prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov. Nielen fotokópiou príslušnej strany registratúrneho denníka došlej a odoslanej pošty žalovanej, ale aj výpoveďami svedkov... bolo preukázané, že žiadosť o prerokovanie výpovede adresovanej žalobkyňi bola predsedníčke závodného výboru odborovej organizácie pôsobiacej u žalovanej doručená spolu s výpisom rozhodnutia predstavenstva akciovej spoločnosti o organizačnej zmene a textom návrhu výpovede, čo vyplýva priamo z písomne vyhotovenej žiadosti zamestnávateľa z 24. 06. 2015 doloženej v kópii do súdneho spisu a potvrdzujúcej prevzatie tejto žiadosti podpisom [REDAKOVANÉ]. Rozdielne umiestnenie pečiatky žalovanej na tejto žiadosti a chýbajúca pečiatka základnej

organizácie [REDACTED] závodného výboru [REDACTED] na jednej fotokópii tejto žiadosti doloženej do súdneho spisu nie je dôkazom ako tvrdí žalobkyňa o dodatočnom a účelovom vyhotovovaní listín. Nedôsledné vedenie registratúrneho denníka príslušným zamestnancom taktiež nesvedčí o nedodržaní zákonného postupu zo strany zamestnávateľa pri uplatnení výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce... Ani odvolací súd nepovažuje listiny predkladané žalobkyňou ako overené kópie registratúrneho denníka za hodnoverné, preukazujúce, že výpoveď nebola so zástupcami zamestnancov vopred prerokovaná z dôvodu, že nie je zrejmé, kedy listiny predkladané žalobkyňou notárom na overovanie vznikli a akým spôsobom, kedy a ako získala žalobkyňa prístup k registratúrnemu denníku...

Zmeny v dátumoch vyhotovenia výpovede žalovaná riadne zdôvodnila. Dňom 26. 06. 2015 mienila žalobkyňu doručiť výpoveď z pracovného pomeru v prípade, že žalobkyňa ponúkané voľné pracovné miesta neprijme. Je nerozhodné, aký dátum výpovede uvádzal zamestnávateľ na texte návrhu výpovede predkladanej odborovej organizácii na prerokovanie. Podstatné je, či sa text výpovede predkladanej zástupcom zamestnancov na prerokovanie zhodoval s textom výpovede doručenej žalobkyňu. Hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede v zmysle § 74 ods. 1 Zákonníka práce je splnená, ak zástupcovia zamestnancov prerokujú výpoveď pred tým, než zamestnávateľ voči zamestnancovi prejaví vôľu skončiť s ním jednostranne z určitého výpovedného dôvodu pracovný pomer. Pokiaľ bola výpoveď takto „vopred“ prerokovaná, môže zamestnávateľ vychádzať z jej prerokovania dovedy, kým trvá výpovedný dôvod, ku ktorému sa vzťahuje tak výpoveď, ako aj hmotnoprávna podmienka výpovede – jej prerokovanie zástupcami zamestnancov. „Nové“ prerokovanie výpovede sa nevyžaduje, ak v nej uplatnený výpovedný dôvod už bol prerokovaný zástupcami zamestnancov v súlade s § 74 ods. 1 Zákonníka práce a jedinou odlišnosťou listiny, ktorá obsahuje zástupcami zamestnancov prerokovanú výpoveď a listiny, ktorá obsahuje zamestnancovi danú výpoveď je rozdielny dátum vyhotovenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2007 z 1. marca 2008... Vyjadrenie predsedu predstavenstva žalovanej [REDACTED] na pojednávaní dňa 07. 03. 2016, že „následne bola vypracovaná výpoveď a tá jej bola po cca 20 až 30 minútach doručená do vlastných rúk“ nechápe odvolací súd zhodne so žalobkyňou, že výpoveď adresovaná žalobkyňu bola vypracovaná

len dňom 29. 06. 2015, ale vzhľadom na sled udalostí popísaných žalovanou, svedkami a vyplývajúci z listinných dôkazov, že výpoveď bola aktualizovaná dátumom doručovania tejto výpovede a text výpovede už bol vypracovaný ku dňu vyhotovenia žiadosti zamestnávateľa adresovanej zástupcom zamestnancov o jej prerokovanie.» Podľa posúdenia ústavného súdu krajský súd reagoval na sťažovateľkou vytýkané nedostatky spôsobom, ktorý ústavnému spôsobu neumožňuje vysloviť záver o porušení práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zároveň o porušení práv sťažovateľky podľa čl. 35 a čl. 36 ústavy.

28. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 706/2014), ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy sťažovateľka namietala v spojitosti s porušením základných práv zaručených v čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru. Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 6 dohovoru a ani základných práv sťažovateľky podľa čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu už uvedených interpretačných, resp. aplikačných pravidiel. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu

30. Cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú

aplikované... Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa... ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (III. ÚS 175/2018).

31. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 804/2016).

32. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení k otázke prípustnosti sťažovateľkou podaného dovolania v relevantnej časti vyjadril takto: *„Na základe argumentácie a formulácií obsiahnutých v dovolaní žalobkyne nie je možné posúdiť, vyriešenie akej právnej otázky (či akých právnych otázok), pri ktorej (ktorých) riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, žalobkyňa namieta... Pokiaľ dovolateľka v dovolaní nevymedzila právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorú otázku mala dovolateľka na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd... žalobkyňa v dovolaní nevymedzila žiadnu právnu otázku, v súvislosti s ktorou sa odvolací súd odklonil*

od ustálenej súdnej praxe a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach. V dovolaní uviedla len, že právnou otázkou, ktorú riešil odvolací súd, bolo: 1. doručenie písomnej žiadosti o prerokovanie výpovede zamestnávateľa odborovému orgánu, 2. doručenie výpovede v listinnej podobe zo strany zamestnávateľa odborovému orgánu, 3. prejednanie výpovede zamestnávateľa odborovým orgánom, 4. rozhodnutie o organizačnej zmene zamestnávateľa; následne poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 72/2006 a sp. zn. 5 MCdo 17/2008 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 2204/2003. Takto všeobecne, nejasne vymedzený dovolací dôvod nemožno považovať za dôvod vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.“ Najvyšší súd jasne uviedol svoj právny názor, z akého dôvodu dovolanie sťažovateľky odmietol. Tým bola absencia vymedzenia právnej otázky zo strany sťažovateľky, pri riešení ktorej sa mal krajský súd v rozsudku odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

33. Nepatrí ústavnému súdu nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (II. ÚS 416/2018).

34. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

35. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019